

Bütün insanlar
için Kalma hakkı

حق اقامت برای همه!

Titre de séjour pour
toute personne!

Right of residence
for everyone!

Bleiberecht für alle
Menschen!

içindekiler - Inhaltsverzeichnis

Table of Contents - Table des matières

İZOLASYONA HAYIR	1
Contre l'isolement!	2
ین جلسه در اولین و چهارمین پنج شنبه هر ماه در پیتزا فروشی	4
Against Isolation!	5
Gegen die Isolation!	6
 Nous voulons vivre en liberté et dignité! Pour atteindre ce but, on doit s'associer!	 8
Wir wollen in Freiheit und Würde leben! Um dies zu erreichen müssen wir uns zusammenschließen!	10
Biz özgür ve onurlu bir hayat yaşamak istiyoruz! Bunu sağlamak için birlikte olmalıyız!	12
We want to live in freedom and dignity! To reach this, we have to unite!	14
ما می خواهیم در آزادی و در شأن انسانی زندگی کنیم ما نمی خواهیم در انزوا در اردو گاه «هسپه» زندگی کنیم	16
 10 سال از اعتراض به اردوگاه	 18
Ten years of protest against the Lager	19
Zehn Jahre Protest gegen das Lager	20
Dix ans de protestations contre le Lager	21
Kampa karşı protestoya on yıl	22
 Unterstützungsangebote	 23
Offers Destek hizmetleri	24
مشاوره برای مهاجرین و پناه جویان در آلمان به همراه کلاسهای آموزش	25
Offres de support	26
Supporting Offers	27

İZOLASYONA HAYIR

1.

Burası Bramsche-Hesepe göçmen kampı. Bizler doğup büyüdüğümüz topraklarda maruz kaldığımız çeşitli baskılardan dolayı buralara göçmek zorunda kalmış insanlarız. Kimimiz, emperyalistlerin enerji kaynaklarını paylaşmak amacıyla çıkardıkları savaşlarda yakınlarını kaybetmiş ve can güvenliğini korumak için buralara göçmüştük. Kimimiz, kapitalist sömürü sistemine karşı mücadele yürüttüğümüz için işkencelerden geçirilip, onlarca yıl hapislerde tutulmuş insanlarız. Kimimiz, bir avuç sermaye sahiplerinin aç gözlülüğü nedeniyle açlığa mahkum edilmiş insanlarız.

2.

Kısacası dünyanın değişik yerlerinden kalkıp buralara göçmek zorunda kalmış işçi, emekçi ve mülksüzleriz biz. Göç yollarında insan tacirlerinin sömürüsüne maruz kalmışız. Kimimiz göç yollarında öldürülmüş ya da yakınlarımızın ölümüne tanık olmuşuz Binbir çile sonrasında geldiğimiz Avrupa ülkelerinde de bizleri huzurlu ve mutlu bir hayat beklemiyor. İltica işlemlerinin sürdüğü bahanesiyle bizleri adeta birer izolasyon hapishaneleri diyebileceğimiz kamplara hapsettiler. Emperyalist kapitalist sistemin gelecekte tüm işçi, işsiz ve mülksüzleri kapatmayı düşündüğü kampların birer nüvesi olan mevcut göçmen kamplarında bizler her türlü insani ihtiyaçlarından mahrum bırakılmışız.

3.

İçine hapsedildiğimiz Barmesche-Hesepe göçmen kampı şehir dışında, orman ve tarlaların içinde kurulmuş bir kamptır. Biyolojik, psikolojik ve sosyal yanları olan insanın yaşamasına uygun bir yer değil burası. İnsan burada geleceği hakkında karar veremeyecek, yeteneklerini geliştirme fırsatı olmayacak bir şelide; denetim ve gözetim altında tutulmaktadır. Sürekli izlenen ve sürekli denetim altında tutulan insanların ruhsal olarak sağlıklı olmalarının imkanı yoktur. Bizlere burada birer suçlu ve birer fazlalık gözüyle bakılmaktadır. İnsan burada kendisini iradesiz ve hiçlik içinde hissetmektedir.

4.

1960'lı yıllarda ucuz iş gücü ihtiyacını karşılamak için insan göçünü teşvik eden Almanya, artık göç istemiyor. Çünkü artık yedek iş gücüne ihtiyaç duymuyor. Zira işsizlik yeterince artmış durumda. Bu nedenle artık kendisine göç etmiş insanları birer yük olarak görmektedir. Bu nedenle göçmenleri ömürleri boyunca evrak işleri ve denetim, gözetimle meşgul ederek adeta birer et yığınının çevirmektedir. Kamplarda doktor, tercüman, yemek, ulaşım, barınma, haberleşme gibi temel insan ihtiyaçları yeterince karşılanmıyor. Buna karşın göçmenlerin emekleri adeta birer ücretsiz köle gibi sömürülmektedir. Kamptaki bütün işler göçmenler tarafından yapılmaktadır. Yapılan bu işler karşılığında saati 1 youro gibi komik bir para verilmektedir. Bizleri doğduğumuz topraklardan kopartan kapitalistlerdir. Enerji kaynaklarını sömüren, silahlanıp savaşlar çıkartan onlardır. Bizleri savaşa, ölüme, işsizliğe, açlığa mahkum eden bir avuç sermaye sahipleridir. Biz işçiler, işsizler, mülksüzler ise dünyanın çoğunluğunu oluşturmaktayız. Her şeyi üreten biziz. Doğayı ve insanı sürekli sömürüp tüketen ise onlardır.

5.

Bizi köleliğe mahkum edenlere karşı birleşip mücadele etmekten başka çaremiz yoktur. Kölelik Spartaküs önderliğinde isyana duran köleler tarafından nasıl yok edildiyse, bizlerde birleşip mücadele ederek bizi izolasyona ve modern köleliğe mahkum eden kapitalizmi ortadan kaldıracabiliriz. Çünkü onların mülklerini ve tüm varlıklarını üreten biz eemekçi sınıflarız. Ya hep beraber kurtulacağız ya da hiç birimiz kurtulamayacağız. İnsan gibi yaşamak istiyoruz. Her ay verilen 40 youroyla hiçbir ihtiyaç giderilemiyor. Seyahat etme özgürlüğü istiyoruz. Kamp hücrelerinde tutsak durumdayız, barınma özgürlüğü istiyoruz. Gazete, kitap, tiyatro, sinema, internet gibi kültürel özgürlük istiyoruz.

6.

Ayrımcılığa ve aşağılanmaya maruz kalmak istemiyoruz. Tatsız, tuzsuz, hep aynı çeşit olan yemekleri yemek istemiyoruz; beslenme özgürlüğü istiyoruz. Sınıfsal, kültürel, cinsel özgürlük istiyoruz. Hiç bir özgürlük iktidarlar ve sömürücüler tarafından bahsedilmemiştir. Özgürlük ancak ezilenlerin birleşip mücadele etmesiyle elde edilmiştir. Biz lanetlenenler, sömürülenler, mülksüzler dünyanın yüzde doksandokuzunu oluşturuyoruz. Eğer istersek insanı ve doğayı sömüren bu sistemi değiştirebiliriz. Her şey bizim ellerimizdedir. Ya hep beraber ya hiç birimiz.

Contre l'isolement !

1.

Cet endroit-ci est le camp de réfugiés de Bramsche-Hesepe. Etant contraints de différents motifs, nous avons du quitter les lieux où nous sommes nés et où nous avons passé notre enfance, pour nous réfugier ici. Il y en a parmi nous qui ont voulu révéler les racines de la mondialisation capitaliste, qui ont cherché une issue de la guerre, qui ont perdu leurs proches, et qui se sont réfugiés ici. Nous sommes ces personnes-là. Il y en a parmi nous qui ont été torturé pour leur participation dans la lutte contre l'exploitation capitaliste et qui ont passé des décennies dans des prisons à cause de cela. Nous sommes ces personnes-là.

2.

En bref: Nous sommes les travailleurs, les employés et les sans-ressources, qui ont du se mettre en route dans un monde changeant pour s'enfuir ici. Nous sommes ceux qui ont du souffrir des exploitations économiques pendant nos périodes de fuite. Il y en a parmi nous qui sont morts au cours de cette fuite ou qui ont été témoins de grandes souffrances. Mais même après avoir affronté ces épreuves et après être finalement arrivés en Europe, ce qui nous attend ici n'est pas du tout une vie paisible et heureuse. Vu qu'on laisse notre statut de séjour indéfini sous des prétextes faibles, nous pouvons vraiment dire : Chacun de nous se trouve emprisonné ici au Lager dans des conditions d'isolement complet. On pourrait dire que chacun de nous est exclu par la mondialisation capitaliste et est privé, dans ce camp de réfugiés, de ses droits en tant qu'être humain.

3.

Le Lager Bramsche-Hesepe est situé loin de la ville, au milieu de la forêt. Pour des raisons biologiques, psychologiques et sociales, cet endroit est profondément inapproprié pour des êtres humains. Les gens ont été déposés ici sans avoir eu le choix. Ils n'ont pas pu trouver de conditions favorables au développement humain ici. Au lieu de cela, ils sont soumis à un contrôle permanent. Sous ces conditions-là, il n'y a aucune possibilité de ne pas tomber malade au niveau psychologique. Chacun de nous est considéré ici comme quelqu'un de coupable et de trop. Pour cela, les gens ici se perçoivent comme faibles, impuissants et futile.

4.

L'Allemagne avait besoin d'une main d'œuvre pas chère dans les années 1960 et pour cela incitait beaucoup de personnes à immigrer. Mais l'Allemagne ne veut plus de ces personnes. Elle n'a plus besoin de ses travailleurs de remplacement parce que le taux de chômage augmente aujourd'hui. Pour cela, chacun de nous est considéré comme une charge et présenté comme une main d'œuvre de trop par l'Etat. Au Lager, on nous prive systématiquement de choses fondamentales dans la mesure où il les faudrait : les soins médicaux appropriés, la traduction, la nourriture, la participation au transport public et l'hébergement ne suffisent pas. Néanmoins, on exploite notre force de travail comme si nous étions des esclaves non-rémunérés ! Le travail au sein du Lager est effectué en majorité par les réfugiés, et pour cela on nous paie la somme ridicule d'un euro par heure. C'est le même capitalisme qui nous a arrachés à nos pays. C'est l'exploitation de notre force de travail, ce sont les confrontations guerrières. C'est la racine qui nous soumet à la guerre, à la mort, au chômage et à la faim. Nous – les travailleurs, les chômeurs et les sans-ressources – représentons la plupart de l'humanité. Tout ce qu'on produit est produit par nous. Le capitalisme exploite systématiquement la nature et l'homme.

5.

Il ne peut y avoir d'autres issues à cette condamnation à l'esclavage que la lutte menée par tous. Nous devons nous lever et nous unir dans la lutte contre notre isolement et l'esclavage moderne. Parce que toutes les propriétés appartiennent à la classe ouvrière. Nous allons nous libérer tous ensemble ou personne ne sera libéré ! Nous voulons vivre comme des êtres humains! 40€ par mois ne suffit pas du tout pour répondre à nos besoins. Nous voulons du transport public libre. Nous vivons dans des cellules de prison dans ce Lager. Nous voulons le choix libre de l'hébergement. Nous voulons la possibilité à la participation culturelle, comme par exemple l'accès libre aux livres, aux journaux, au théâtre, à l'internet.

6.

Nous ne voulons plus être discriminés et opprimés ! Nous ne voulons plus être obligés à manger tous les jours cette nourriture sans goût. Nous voulons le choix libre de l'alimentation. Nous voulons la liberté des classes, de la culture et du sexe. Le gouvernement et les oppresseurs ne nous accorderont aucune liberté. Nous ne pourrions pas accéder à notre liberté qu'en luttant ensemble contre l'oppression. Nous, les maudits, les exploités, les sans-ressources, formons 99% des sociétés. Si nous le voulons, nous pouvons changer ce système d'exploitation de l'homme et de la nature ! Tout dépend de nous. Nous sommes tous ou nous ne sommes rien.

جلسه ساکنان Bramsche-Hesepe: این جلسه در اولین و چهارمین پنجشنبه هر ماه در پیتزا فروشی در Hesepe برقرار می باشد.

این کمپی برای مهاجرین در Bramsche-Hespe می باشد. اعضای این کمپ بنا به دلایل مختلفی مجبور به ترک کشور خود شده اند. بسیاری از این مهاجرین به دلیل جنگ و مسائل مربوط به آن کشور خود را ترک گفته و در این راه دوستان بسیاری را از دست داده اند. بعضی از آنها به دلیل اعتقاد به کمونیسم شکنجه شده و سالهای متمادی را در زندان گذرانده اند. به طور خلاصه اغلب این مهاجرین از قشر کارگر و پایین دست جامعه بوده اند که به دلایل اقتصادی مجبور به ترک کشورشان که در حال توسعه بوده است، شده اند. بسیاری از آنها جان خود را در این راه از دست داده اند و آنهایی هم که موفق به مهاجرت شده اند در حال حاضر از وضعیت مطلوبی برخوردار نیستند. هر چند به این افراد اجازه اقامت داده شده است اما هر یک از آنها در این کمپ تحت انزوای شدید قرار دارند. بسیاری از ساکنان این کمپ بر این باورند که آنها از شرایط اولیه حقوقی و انسانی برخوردار نیستند.

در اوایل دهه 1960 به دلیل نیاز مبرم آلمان به نیروی کار ارزان جهت توسعه، بستر لازم برای مهاجرت بسیاری به این کشور فراهم گردید. اما در حقیقت جامعه این کشور خواهان پذیرش این افراد به عنوان عضوی از جامعه آلمان نیستند. امروزه با افزایش جمعیت و نیروی کار، حتی تقاضا برای این کارگران وجود ندارد. برای ساکنین این کمپ حتی امکانات پایه ای از جمله دسترسی به خدمات پزشکی، ترجمه و امکان حضور در فعالیت های اجتماعی نیز وجود ندارد. در واقع به ساکنین این کمپ به چشم برده نگریسته می شود. تمام امور داخل کمپ به ازای پرداخت مبلغ ناچیز یک یورو در ساعت توسط ساکنین صورت می گیرد. ساکنین این کمپ ریشه این امور را در کاپیتالیسم می بینند که در پی استثمار نیروی کار به نفع طبقه سرمایه داری است.

ساکنان این کمپ امیدوارند که روزی از بند این بردگی مدرن رها شده و بتوانند حق انتخاب برای مسکن، غذا و سایر امکانات اولیه برای زندگی داشته باشند. در واقع پرداخت 40 یورو در ماه هیچ یک از نیازهای ابتدایی آنها را برآورده نمی کند. آنها خواهان دسترسی به حمل و نقل رایگان، رسانه ها و برابری های اجتماعی هستند. در نگاه آنها این کمپ فقط یک زندان است با محدودیت های بی شمار.

آنها بر این باورند که با اعتراض و حرکت مسالمت آمیز همگانی قادر به حل این بحران و برون رفت از آن هستند. در غیر این صورت سیستم موجود تغییر نخواهد کرد.

Against Isolation !

1.

This place is the refugee camp Bramsche-Hesepe. Exposed to different enforcements we had to leave our place of birth and childhood, by different ways, to escape and come here. Some of us, who wanted to lay open the roots of the capitalistic globalisation, who were looking for a way out of war, who lost their fellows, came here to defend their safety. We are that people. Some of us were tortured for the fight against capitalistic exploitation or had to be in jail for several decades.

We are these people.

2.

In short: We are the workers, the employees and the unpropertied people, who had to leave places, which are part of a changing world and come here. We are that people, who were exposed to economic exploitation during their escape. Some of us died during their escape or were witness of big sorrow. But even though we survived thousands of terrible surveys and finally came to Europe, there is nothing like a peaceful and happy life for us here. Cause they let our residence permit status open, under absurd excuses, in fact we are able to say, that every individual person of us is kept in this refugee camp under terms of isolation. Finally every one of us gets count out of the capitalistic globalisation and is deprived of his/her human rights in multifarious ways.

4.

In the 1960s Germany needed cheap workers and afforded attractions respective immigration to many people. But actual Germany don't want those people. They don't need those alternative workers any more, because the number of jobless people definite increases. Therefore everyone of us gets appreciate as a burden and through state control he/she gets put down als as a needless worker. Basic things are not available for us, like medical care, translation, food, partizipation to public transportation and acommodation. However our manpower gets ripped off, as we were unpaid slaves! The work inside of the camp is mostly done by the refugees. For which we get the laughable amount of 1€ per hour. Thats the same capitalism, which let us go from our home country. That is the exploitation of our manpower, that are the warlike hostilities. It is the root, which exposes us to war, death, unemployment and hunger. We – the worker, the unemployed people and the unpropertied person – are the people who build the majority of humankind. And all, what is produced, get produced by us. The capitalism rips the nature and people off uninterrupted, and consumed them.

5.

Against the sentence to slavery, there is only one escape: to struggle together against it. And what else could be done, but to stand up, get together and fight against isolation and the modern slavery! Because all property and estate are the belongins of the laboring class. We will either set ourselves free together, or nobody will be set free! We want to live like humans! 40€ per month doesn't meet our needs in the least. We want local public transport for free! We live in in prison cells in the Lager. We want free choice of housing! We want participation in cultural life, for example free access to books, newspapers, theaters, Internet, and so on! We don't want to be discriminated and oppressed! We don't want to eat this tasteless, unseasoned, always-the-same food anymore! We want free choice of food. We want freedom of classes, culture and gender!

6.

No government and exploiter will just give us this freedom by themselves. Our freedom we will only reach by fighting together against this oppression. We, the doomed, exploited, and unpropertied are the 99% of societies. If we want, we can change the system, which exploits humans and nature! It is on us! We are all or nothing.

Gegen die Isolation !

1.

Dieser Ort hier ist das Flüchtlingslager Bramsche-Hesepe. Verschiedenen Zwängen ausgesetzt mussten wir den Ort unserer Geburt und unserer Kindheit verlassen, auf verschiedenen Wegen, um hierher zu fliehen. Einige von uns, die die Wurzeln der kapitalistischen Globalisierung aufdecken wollen, die einen Ausweg aus dem Krieg suchten, die ihre Nächsten verloren haben, sind, um ihre Sicherheit zu schützen, hierher geflohen. Wir sind diese Menschen. Einige von uns, wurden für den Kampf gegen die kapitalistische Ausbeutung gefoltert oder saßen dafür Jahrzehnte in Gefängnissen. Wir sind diese Menschen.

2.

Kurz gesagt: Wir sind die Arbeiter, die Beschäftigten und die Besitzlosen, die von den Orten einer sich verändernden Welt aufbrechen und hierher fliehen mussten. Wir sind die, die auf ihrer Flucht wirtschaftlicher Ausbeutung ausgesetzt waren. Einige von uns starben auf der Flucht oder wurden Zeugen großen Leids. Aber auch nachdem wir Tausende von leidvollen Prüfungen überstanden haben und letztlich in Europa ankamen, erwartet uns hier alles andere als ein ruhiges und glückliches Leben. Da man unseren Aufenthaltsstatus unter billigen Vorwänden ungeklärt lässt, können wir tatsächlich sagen, dass jeder einzelne von uns unter Isolationsbedingungen im Lager gefangen gehalten wird. Im Kern wird jeder einzelne von uns von der kapitalistischen Globalisierung ausgeschlossen und durch das Flüchtlingslager auf vielfältige Weise seines Menschenrechts beraubt.

3.

Das Lager Bramsche-Hesepe ist weit außerhalb der Stadt in den Wäldern gelegen. Aus biologischer, psychologischer und sozialer Sicht ist dieser Ort für Menschen zutiefst unangemessen. Die Menschen werden hierher verfrachtet, ohne dass sie selbst eine Entscheidung darüber treffen können, ohne dass sie hier entwicklungsfördernde Bedingungen vorfinden könnten. Stattdessen sind sie ständiger Kontrolle und Aufsicht unterworfen. Unter diesen Bedingungen gibt es keinerlei Möglichkeit seelisch gesund zu bleiben. Jeder von uns wird hier als schuldig und überflüssig angesehen. Dementsprechend nehmen sich die Menschen hier als willensschwach, ohnmächtig und nichtig wahr.

4.

Deutschland brauchte in den 1960er Jahren günstige Arbeitskräfte und bot vielen Menschen Anreize zur Immigration. Aber diese Menschen möchte Deutschland nicht mehr. Sie braucht diese Ersatzarbeitskräfte nicht mehr, da die Arbeitslosenzahl heute wieder deutlich ansteigt. So wird jeder von uns nun als Belastung empfunden und durch staatliche Kontrolle zu einer überflüssigen Arbeitskraft abgestempelt. Im Lager werden uns grundsätzliche Dinge, wie medizinische Versorgung, Übersetzung, Nahrung, Teilnahme am öffentlichen Nahverkehr und Unterbringung, nicht in ausreichendem Maße zur Verfügung gestellt. Hingegen wird unsere menschliche Arbeitskraft ausgebeutet, als wären wir unbezahlte Sklaven! Die Arbeit innerhalb des Lagers wird hauptsächlich von Seiten der Flüchtlinge geleistet. Für die wir den lächerlichen Betrag von 1€ pro Stunde bezahlt bekommen. Das ist der gleiche Kapitalismus, der uns unserer Heimat entrissen hat. Das ist die Ausbeutung unserer Arbeitskraft, das sind die kriegesischen Auseinandersetzungen. Es ist die Wurzel, die uns Krieg, Tod, Arbeitslosigkeit und Hunger aussetzt. Wir - die Arbeiter, die Arbeitslosen und die Besitzlosen – sind es, aus denen die Mehrheit der Menschheit besteht. Und alles, was produziert wird, wird durch uns produziert. Der Kapitalismus beutet kontinuierlich die Natur und den Menschen aus und verbraucht sie.

5.

Gegen die Verurteilung zur Sklaverei kann es keinen anderen Ausweg geben, als gemeinsam dagegen zu kämpfen. Der Spartakusaufstand gegen die Sklaverei dauert an. Und wie kann es anders sein, als aufzustehen und sich im Kampf gegen unsere Isolation und die moderne Sklaverei zu vereinigen. Weil aller Grundbesitz und alle Besitztümer der Arbeiterklasse gehören. Wir werden uns alle gemeinsam befreien oder keiner wird befreit werden! Wir wollen wir Menschen leben! 40€ pro Monat trifft nicht im Mindesten unsere Bedürfnisse. Wir wollen freien öffentlichen Nahverkehr. Wir leben im Lager in Gefängniszellen. Wir wollen freie Wahl der Unterkunft. Wir wollen kulturelle Teilhabe, wie zum Beispiel freien Zugang zu Büchern, Zeitungen, Theater, Internet und derlei mehr.

6.

Wir wollen nicht mehr diskriminiert und unterdrückt werden! Wir wollen nicht mehr diese geschmacklose, ungewürzte, immer gleiche Essen essen müssen. Wir wollen freie Wahl der Verpflegung. Wir wollen die Freiheit der Klassen, der Kultur und des Geschlechts. Uns wird von der Regierung und den Ausbeutern keinerlei Freiheit einfach so zugestanden werden. Unsere Freiheit werden wir nur im gemeinsamen Kampf gegen die Unterdrückung erlangen können. Wir die Verfluchten, Ausgebeuteten, Besitzlosen sind die 99% der Gesellschaften. Wenn wir wollen, können wir das System menschlicher und natureller Ausbeutung verändern! Alles liegt in unseren Händen. Wir sind alle oder wir sind nichts!

Nous voulons vivre en liberté et dignité !

Pour atteindre ce but, on doit s'associer !

On ne supporte plus les conditions de vie qu'on nous a imposées! Nous sommes tous des réfugiés du *Lager Hesepe* près de Bramsche. Le *Lager* peut accueillir jusqu'à 700 réfugiés. Sur ce terrain nous devons vivre dans des maisons différentes quelques fois avec 6 autres personnes. Le *Land Niedersachsen* a installé un système d'isolation totale. Le service des étrangers, l'infirmerie, l'école maternelle, l'école pour nos enfants jusqu'à 12 ans, une cantine centrale sont tous situés au sein du *Lager*. On a même des cartes d'identité du *Lager* (*Lagerausweise*), que l'administration du *Lager* appelle cartes des habitantes (*Bewohnerausweise*).

La majorité d'entre nous se trouve dans une procédure de demande d'asile courante et est dans ce *Lager* parfois pour des années ségréguée de la société derrière le fil de fer barbelé. Nous sommes de pays différents: de l'Afghanistan, de la Côte d'Ivoire, de Ghana, de l'Irak, de l'Inde, de l'Iran, de l'Ex-Yougoslavie, du Liban, du Cameroun, des régions du Caucase de la Russie contemporaine, de la Syrie, de la Turquie,... On a abandonné beaucoup de choses dans l'espoir de trouver la sécurité et une vie en paix et dignité. Mais on n'a jamais pensé de devoir vivre dans un tel *Lager*. Chaque jour de plus, on a l'impression que le *Lager* est installé pour nous humilier et nous épuiser. Dans le *Lager*, nous sommes traités comme des animaux et nous perdons notre humanité. Nous sommes mis sous tutelle et nous sommes dépendants. De jour en jour, nous sommes plus malades et faibles. Quelques-uns entre nous deviennent fous. Nous sommes réduits à manger et dormir et tous nos souhaits et espoirs et ceux de nos enfants meurent entre fil de fer barbelé et personnel de sécurité.

On reçoit seulement 40 Euro par mois, quelques-uns même pas ceci. Le seul trajet à Osnabrück coûte 5,40 Euro. Quelques-uns ont le « privilège » de pouvoir faire un travail avec lequel ils gagnent 1 Euro par heure (*1-Euro-Job*): On fait des travaux de nettoyage dans et à l'extérieur du *Lager*. Après la fermeture du camp de réfugiés à Oldenburg, quelques-uns entre nous ont été désignés à l'évacuation, autres déblaient des tombes à Hesepe ou Bramsche. D'un côté, ils ne nous délivrent pas de permis de travail, mais de l'autre côté, on doit vendre à bon marché notre puissance de travail. Nous voulons travailler. Nous n'avons pas besoin d'aumône. Nous voulons nourrir nos familles indépendamment. Les jeunes entre nous ne veulent que leur liberté. Nous voulons nous déplacer librement et vivre indépendamment en liberté. Nous n'avons pas besoin de repas de cantine, où nous sommes humiliés à cause d'une tranche de pain. Nous allons au lit souvent affamé, parce que le repas du soir de la cantine ne nous suffit pas jusqu'à la nuit.

Dans ce *Lager*, on a appris, que pour toutes les maladies et douleurs des réfugiés, il y a seulement deux traitements: Paracétamol et Ibuprofène. Beaucoup entre nous ont des maladies et douleurs différentes, que sont parfois même causé par la vie dans le *Lager*. Si on veut le traitement médical par un spécialiste, on reçoit un transfert, si jamais, seulement après avoir demandé plusieurs fois. Quelques-uns de nos frères et sœurs ont dû subir des maladies ou expériences traumatiques graves dans des pays d'origine ou pendant leur fuite. Un *Lager*, ce n'est pas le lieu juste pour guérir ces maladies psychiques ou physiques.

Nous avons informé la direction du *Lager* et les services administratifs locaux de nos demandes plusieurs fois. La direction du *Lager*, Monsieur Conrad Bramm, évite tout contact et se retire des conversations avec nous. Plusieurs fois, on l'a prié, également que le personnel du *Lager*, de prendre au sérieux nos plaintes. Rien ne s'est passé. Dans la suite, nous avons protesté plusieurs fois, parce que nous ne voulons pas tolérer ces circonstances inhumaines aussi facilement! Mais pour vraiment atteindre quelque chose, il ne suffit pas, que comme avant, 30 à 50 de nous protestent, parce qu'ensuite ils disent que les autres vont bien quand même, qu'ils n'ont pas de problèmes dans le *Lager*. Nous pouvons changer quelque chose seulement si nous nous opposons et manifestons tous ensemble contre les circonstances inhumaines énumérées dans le texte.. Nous pouvons comprendre que beaucoup sont malades et qu'ils ont aussi peur des manifestations. Mais c'est la seule route pour le changement! Et si nous sommes beaucoup, nous nous pouvons protéger mutuellement et tenir ensemble. C'est toujours plus difficile d'agir contre 700 personnes que contre des personnes seules! Pour notre protestation commune, c'est important que nous soyons solidaires entre nous, indépendamment de la culture à laquelle nous appartenons, parce que nous avons vécu des destins pareils et maintenant on se trouve dans la même situation terrible: dans le *Lager*! Être solidaires entre nous, ça veut aussi dire vouloir améliorer la situation pour les réfugiés suivants, pour qu'ils ne doivent pas vivre dans les mêmes conditions inhumaines que nous! Ensemble, on peut atteindre quelque chose!

Alors: Joignez les protestations! Les suivantes sont nos demandes concrètes:

**La fermeture du *Lager* et le transfert des réfugiés aux villes plus
Grandes de Niedersachsen dans des appartements privés, qui,
au total, coutent moins chère pour le *Land* et qui nous
permettent une vie indépendante.**

**L'abolition de l'obligation de résidence (*Residenzpflicht*), pour
que nous ne devons pas nous sentir comme des prisonniers.**

Des permis de travail pour ceux qui veulent et peuvent travailler

Wir wollen in Freiheit und Würde leben !

Um dies zu erreichen müssen wir uns zusammenschließen !

Wir ertragen die uns aufgezwungenen Lebensbedingungen nicht mehr! Wir sind alle Flüchtlinge aus dem Lager Hesepe bei Bramsche. Das Lager kann bis zu 700 Flüchtlinge aufnehmen. Auf diesem Gelände müssen wir in unterschiedlichen Häusern teilweise mit 6 Personen gemeinsam in einem Zimmer leben. Das Land Niedersachsen hat mit dem Lager ein totales Isolationssystem aufgebaut. Die Ausländerbehörde, das Sozialamt, eine Krankenstation, ein Kindergarten, Schule für unsere Kinder bis zum Alter von 12, eine zentrale Kantine befinden sich alle im Lager selbst. Wir haben sogar Lagerausweise, die die Lagerverwaltung Bewohnerausweis nennt.

Die meisten von uns sind im laufenden Asylverfahren und teilweise über Jahre hinweg in diesem Lager hinter Stacheldraht abgeschlossen von der Gesellschaft. Wir kommen aus unterschiedlichen Ländern: aus Afghanistan, Elfenbeinküste, Ghana, Irak, Indien, Iran, ehemaliges Jugoslawien, Libanon, Kamerun, aus den Kaukasusregionen des heutigen Russlands, Syrien, Türkei Wir haben vieles zurückgelassen in Hoffnung auf Sicherheit und ein Leben in Frieden und Würde. Doch nie dachten wir in solch einem Lager leben zu müssen. Jeden Tag gewinnen wir mehr den Eindruck, dass das Lager dafür aufgebaut ist, uns zu erniedrigen und zu zermürben. Im Lager werden wir wie Tiere behandelt und wir verlieren unsere Menschlichkeit. Wir werden entmündigt und sind fremdbestimmt. Wir werden von Tag zu Tag kränker und schwächer. Manche von uns werden verrückt. Wir sind auf Essen und Schlafen reduziert und all unsere Wünsche und Hoffnungen und die unserer Kinder sterben zwischen Stacheldraht und Sicherheitspersonal.

Wir bekommen nur 40 Euro pro Monat, einige noch nicht mal diese. Die Fahrt nach Osnabrück allein kostet schon 5,40 Euro. Einige von uns genießen das „Privileg“ 1- Euro-Jobs machen zu dürfen: Wir machen Reinigungsarbeiten im und außerhalb des Lagers. Einige von uns wurden nach der Schließung des Flüchtlingslagers in Oldenburg zur Räumung eingesetzt, andere heben in Hesepe oder Bramsche Gräber aus. Uns werden einerseits keine Arbeitserlaubnisse erteilt, aber andererseits müssen wir unsere Arbeitskraft billig verkaufen. Wir wollen arbeiten. Wir brauchen keine Almosen. Wir wollen uns und unsere Familien selbstständig ernähren. Die Jungen unter uns wollen lediglich ihre Freiheit. Wir wollen uns frei bewegen können und selbstbestimmt in Freiheit leben. Wir brauchen kein Kantinenessen, wo wir wegen einer Scheibe Brot erniedrigt werden. Oft gehen wir hungrig ins Bett, weil das Abendbrot der Kantine uns nicht bis in die Nacht reicht.

In diesem Lager haben wir gelernt, dass es für alle Beschwerden und Schmerzen der Flüchtlinge nur zwei Heilmittel existieren: Paracetamol und Ibuprofen. Viele von uns haben verschiedene Beschwerden und Schmerzen, die teilweise selbst Folgen des Lagerlebens sind. Wenn wir Fachärztliche Behandlung wollen, erhalten wir erst nach mehrmaligem Verlangen, wenn überhaupt, eine Überweisung. Einige von unseren Brüdern und Schwestern haben in ihren Herkunftsländern oder auf ihrer Flucht schwere Krankheiten oder traumatische Erlebnisse erfahren müssen. Ein Lager ist nicht der richtige Ort für die Heilung dieser psychischen und physischen Krankheiten.

Wir haben mehrmals die Lagerleitung und die vor Ort ansässigen Behörden über unsere Anliegen informiert. Die Leitung des Lagers, Herr Conrad Bramm vermeidet jeglichen Kontakt und entzieht sich den Gesprächen mit uns. Mehrmals forderten wir ihn und das Lagerpersonal auf, unsere Beschwerden ernst zu nehmen. Es geschah nichts. Daraufhin haben wir mehrmals protestiert, denn wir wollen diese menschenverachtenden Zustände nicht einfach so hinnehmen! Aber um wirklich etwas erreichen zu können, reicht es nicht, dass wie bisher nur 30-50 von uns protestieren, denn dann wird gesagt, den anderen ginge es doch gut, sie haben im Lager keine Probleme. Wir können nur etwas verändern, indem wir uns alle gemeinsam gegen die im Text aufgeführten unmenschlichen Bedingungen wehren und gegen sie protestieren. Wir können verstehen, dass viele krank sind und auch Angst vor Protesten haben. Aber sie sind der einzige Weg zur Veränderung! Und wenn wir viele sind, können wir uns gegenseitig schützen und zusammenhalten. Es ist immer schwieriger gegen 700 Menschen etwas zu tun als gegen Einzelpersonen! Für einen gemeinsamen Protest ist es wichtig, dass wir solidarisch miteinander sind, unabhängig welcher Kultur wir angehören, denn wir haben ähnliche Schicksale erlebt und befinden und jetzt gerade in der gleichen schrecklichen Situation: Im Lager! Solidarisch miteinander zu sein bedeutet für uns auch, für die nachfolgenden Flüchtlinge die Situation verbessern zu wollen, sodass sie nicht unter den gleichen menschenunwürdigen Bedingungen leben müssen wie wir! Gemeinsam können wir etwas erreichen!

Also: Schließt euch den Protesten an! Folgendes sind unsere konkreten Forderungen:

Schließung des Lagers und Transfer der Flüchtlinge in die größeren Städte Niedersachsens in private Wohnungen, die dem Land auch insgesamt weniger Geld kosten und uns ein selbstbestimmtes Leben erlauben.

Aufhebung der Residenzpflicht, damit wir uns nicht wie Gefangene Fühlen müssen.

Arbeitserlaubnisse für diejenigen, die arbeiten wollen und können.

Flüchtlinge aus dem Lager Hesepe bei Bramsche

Biz özgür ve onurlu bir hayat yaşamak istiyoruz! Bunu sağlamak için birlikte olmalıyız!

Biz artık bize dayatılan mecburi yaşam şartlarını kabul etmeyeceğiz! Biz Bramsche'deki Hesepe kampının mültecileriyiz. Kampın 700 kişilik kapasitesi var. Bu sitenin farklı evlerinde 6 kişi birlikte bir odayı paylaşmak zorundayız. Aşağı Saksonya bu siteyi tamamen izolasyon sistemi ile kurmuştur. Göçmen dairesi, sosyal yardım ofisi, klinik, çocuklar için bir çocuk bahçesi, 12 yaşına kadar çocuklar için bir anaokulundan, merkezi bir kafeteryaya kadar, herşey kampın içinde yer almaktadır. Kamp yönetiminin "Bewohnerausweise" dedikleri bir göçmen kimlik kartımız bile var.

Birçoğumuz iltica için başvuru sürecinde bulunmaktayız ve yıllardır bu kampta, dikenli teller ardında, toplumdan dışlanmış durumdayız. Biz farklı ülkelerden geldik: Afganistan, Fildişi Sahili, Gana, Irak, Hindistan, İran, eski Yugoslavya, Lübnan, Kamerun, bugünkü Rusya'nın Kafkas bölgesinden, Suriye'den ve Türkiye'den. Biz güvenlik, barış ve onurlu bir yaşam umidiyle herşeyimizi geride bırakıp buralara geldik. Ama böyle bir kampta yaşamak zorunda kalacağımızı hiç beklememiştik. Gün geçtikçe bu kampın bize eziyet etmek ve bizi yıpratmak amacıyla yapıldığını daha iyi anlıyoruz. Bizlere bu kampta hayvanlara davranıldığı gibi muamele etmeleri, bizim insanlığımızı unutmamıza sebep oluyor. Biz birçok konuda kısıtlanıyoruz ve topluma daha da yabancılaşıyoruz. Gün geçtikçe daha düşkün ve hasta oluyor ve zayıflıyoruz. Hatta bazıları deliriyor, aklını kaybediyor. Hayatımız sadece yemekten ve uyumaktan ibaret olup, kendimizin ve çocuklarımızın bütün hayalleri ve ümitleri dikenli teller ve güvenlik personeli arasında yok oluyor.

Biz sadece aylık 40 Euro para alıyoruz, bazıları onu bile alamıyorlar. Yalnız Osnabrück'e gitmek için 5,40 € yol parası gerekiyor. İçimizden ancak çok az bir kesim saati bir-Euro ücretle çalışma izni alabiliyor ve kampın iç ve dış temizlik işlerini yapıyorlar. Oldenburg'daki iltica kampının boşaltılması sırasında bizlerden bazıları orada çalıştırıldı, diğerleri de Hesepe veya Bramsche'de mezar kazma işinde çalıştırıldılar. Bir yandan bizlere çalışma izni verlimiyor, ama diğer yandan, iş gücümüzü çok düşük ücretlerle satmak zorunda kalıyoruz. Biz çalışmak istiyoruz. Sadakaya ihtiyacımız yok. Kendimizi ve ailemizi bağımsız olarak geçindirmek istiyoruz. Gençler de sadece kendi özgürlüklerini istiyorlar. Serbestçe hareket etmek ve tabii ki bağımsız hayat sürmek istiyoruz. Bizler bir dilim ekmek için onurumuz kırılarak gitmek zorunda kaldığımız o kafeteryaya gitmek istemiyoruz. Çoğu gece aç yatıyoruz, çünkü kafeteryadan aldığımız ekmek yetmiyor. Bu kampta bütün ağrı ve şikayetleri tedavi için sadece iki çeşit ilaç olduğunu öğrendik: onlar da Parasetamol ve İbuprofen'dir. Birçoğumuzun, bu kamp hayatından dolayı çeşitli hastalık ve ağrılardan şikâyetleri var. Biz profesyonel tıbbi bir tedaviyi uzun süren hastalıkların ardından, ancak ısrar edersek elde edebiliyoruz, başka bir uzman doktora yönlendirme (sevk etme) söz konusu bile değil. Kardeşlerimizin bazıları ya kendi ülkelerinde veya kaçış/iltica sırasında çok ciddi ve travmatik hastalıklarla karşılaşmışlardır. Böyle bir kamp zihinsel ve fiziksel hastalıkların iyileşmesi için hiç de uygun bir yer değildir. Biz kaygılarımızı kamp yöneticilerine ve yerel yöneticilere defalarca söyledik. Kampın sorumlusu/yöneticisi Sayın Conrad Bramm, bizimle görüşmekten ve muhatap olmaktan kaçınıyor. Birkaç kez kamp personeline ve kendisine, şikayetlerimizi ve sorunlarımızı ciddiye almaları için ricada bulunduk. Ama bunlar hiçbir sonuç getirmedi. Biz buna karşı tekrar tekrar protestolarda bulunduk, çünkü bu insanlık dışı duruma öyle göz yumamayız! Ama gerçek anlamda bir şey elde edebilmek için, bunlar yeterli olmadı, şimdiye kadar bizlerden sadece 40-50 kişi bu protestolara katıldı ve destek verdi. Dolayısıyla protestoya katılmayan diğer insanların böyle bir derdleri yok ve kampta herşeyin iyi olduğunu söylüyorlar. Birşeyleri degistirebilmemiz, ancak yazıda bahsedilen insanlık dışı şartlara karşı gelerek ve bunları protesto ederek mümkündür. Birçok insan hasta ve birçoğunun da protest etmekten korkmalarını anlayabiliyoruz. Ama bu şartların değişmesi ancak onlara bağlıdır. Ve biz çok olursak, birlik ve beraberlik içinde olursak, ancak o zaman kendimizi koruyabiliriz. 700 kişiye karşı çıkmak ve onlarla mücadele etmek birkaç kişilik gruplarla mücadele etmekten daha zordur. Farklı kültürlerle ait olmamıza rağmen ortak bir protesto için birbirimizle dayanışma halinde olmamız çok önemlidir, çünkü biz ortak bir kaderi yaşadık ve yaşıyoruz ve şu an hepimiz aynı korkunç ve zor şartları birlikte yaşıyoruz. Birlik ve dayanışma içinde olmamız lazım. Gelecekte buraya gelen mülteciler için şartlar iyileştirilsin ki onlar da bizim gibi aynı insanlık dışı koşullarda yaşamak zorunda kalmassınlar.

Ancak birlik ve beraberlik içerisinde bir şeye ulaşabiliriz. Yani, hepinizin bu protestoya katılmanızı rica ediyoruz! Bizim isteklerimiz ve şartlarımız şunlardır:

Kampın kapatılmasını ve mültecilerin Aşağı Saksonya eyaletinin daha büyük şehirlerindeki özel dairelere transfer edilmelerini istiyoruz. Bu, hem ülke için daha az masraflıdır, hem de insanlar kendi hayatları ile ilgili kararlarını kendileri almış olurlar.

Konut özgürlüğü verilsin ki bizler de kendimizi mahkum gibi hissetmek zorunda kalmayalım.

Çalışmak isteyen ve çalışabilecek durumda olanlar için çalışma izinleri verilsin.

Bramsche Hesepe kampı mültecisi

**We want to live in freedom and dignity !
To reach this, we have to unite !**

We cannot stand the living conditions which are imposed on us, anymore! We all are refugees from a camp in Hesepe. The camp can accomodate up to 700 refugees. On this camp ground, in different houses, we have to live with up to 6 persons in one room. The federal state of lower-saxony (Niedersachsen) has created a system of complete isolation with this camp. The foreigners registration office (Ausländerbehörde), the social department, a hospital ward, a kindergarten, a school for children up to 12 years, a central canteen; all are on the camp ground. We even have camp-ID-cards, which the camp administrations calls inhabitant ID Card.

Most of us are in the current asylum procedure and partly locked from society behind barbwire for years.

We are from different countries: Afghanistan, Ivory Coast, Ghana, Irak, India, Iran, former Jugoslavia, Lebanon, Cameroon, from the Caucasian regions of nowadays Russia, Syria, Turkey...

We have left behind a lot, by the hope of safety and a life in freedom and dignity. But, never we thought that we would have to live in this kind of condition in this camp.

Every day, we more and more get the impression, that the Camp was built up, to humiliate and demoralize us.

In the camp we are treated like animals and we lose our humanity. We lose our right of choice and freedom and we are other-directed. Every day we get sicker and weaker. Some of us go mad. We are reduced to sleeping and eating and all our wishes and hopes and those of our children die between barbwire and security guards.

We only receive 40 Euro per month, some of us not even these. The train ride to Osnabrück costs 5,40 Euro. Some of us are „privileged“: they are allowed to do 1 Euro Jobs: We clean in and outside the Camp.

Some of us were working at Oldenburg and cleared the closed camp there. Others dig graves in Hesse or Bramsche. On the one hand we don't get a work permission, on the other hand we are forced to sell our work force very cheap.

We want to work. We don't need charity. We want to nourish our families by ourselves. The young people of us only want their freedom. We want to move free and live self-determined in freedom. We don't want canteen-food, where we are humiliated for one piece of bread. Often we go to bed hungry, because the lunch of the canteen is not enough until night.

In this camp, we learned that for all problems and pains for immigrants there are only two cures:

Paracetamol and Ibuprofen. Many of us have different health problems, partly based on living in the Camp. If we want to go to a medical specialist, if at all, we have to ask many times to get permission to go there. Some of our brothers and sisters have gotten serious illnesses in their home countries and/or were traumatized on their flight. A camp is not the right place for curing this kind of physical or mental illnesses.

We have informed the camp administration several times about our concerns. The administrator Mr. Conrad Bramm, avoids any contact with us. Several times we asked the staff of the camp to take our concerns serious. Nothing happened. After this we demonstrated several times, because we don't just want to stand these humiliating conditions! But to really reach something, it doesn't help that 30- 50 of us demonstrate. Then it is said that the others, who are not protesting are feeling good, they don't have any problems in the Camp.

We can only change something if we all fight and protest against the inhuman conditions, which are described in this text. We can understand that many are sick and also are scared of protesting. But these protests are the only way to change! And if we are many, we can protect each other and stand together.

It is always difficult to work against 700 people rather than a single person! For a united protest it is always important to show solidarity, no matter which culture we have, because we all have experienced similar fates and are in the same horrible situation: in the camp!

To be solidary to one another also means, to improve the situation for the immigrants which are to come, so that they don't have to live under the same inhuman conditions as we have to! Together we can reach something!

So: Join our protests! The following are our specific demands:

Closure of the camp and the transfer of immigrants to the bigger cities in lower saxony, in private houses, which overall cost the state less money and give us a self-determined life.

Repeal of the residential obligation, so that we don't have to feel like prisoners anymore.

Work permits for those who want to and are able to work.

Refugees from the Camp Hesepe close to Bramsche.

ما می خواهیم در آزادی و در شأن انسانی زندگی کنیم ما نمی خواهیم در انزوا در اردو گاه «هسپه» زندگی کنیم

ما بدین وسیله اعلام می کنیم که بیش از این تحمل شرایط اجباری اردوگاه پناهندگی را نداریم. ما پناهندگان اردوگاه «هسپه» از برامشه می باشیم. این اردوگاه در استان نیدرزاکسن، در بیست و چهار کیلومتری ازنا بروک و چهار کیلومتری شهر هسپه قرار دارد. قیمت بلیط یکطرفه از اینجا تا ازنا بروک 5.40 یورو می باشد. اردوگاه می تواند تا 700 پناهنده را در خود جای دهد. محوطه ی سیم خاردار کشیده شده ای که بوسیله ی نیروی امنیتی محافظت می شود قبال یک پادگان نظامی بوده است. در این محوطه چند ساختمان وجود دارد که در هر اتاق آن عمدتاً پنج نفر زندگی می کنند. استان نیدرزاکسن به وسیله ی این اردوگاه یک انزوای مطلق برای پناهندگان ایجاد نموده است. اداره ی امور خارجی، اداره ی تامین اجتماعی، یک درمانگاه، کودکانستان، یک مدرسه که بچه های زیر دوازده سال در آن تدریس می شوند، یک سالن غذا خوری مرکزی که همگی در اردوگاه متمرکز شده اند. ما حتی یک کارت شناسایی مخصوص اردوگاه داریم که «کارت شناسایی ساکنین اردوگاه» نامیده می شود. بیشتر ما در مدت زمانی که مراحل پناهندگیمان طی می شود، که این زمان اغلب بیش از سالها طول می کشد، باید در این اردوگاه، پشت حصارهای سیم خاردار که ما را از بقیه ی جامعه جدا می کند زندگی کنیم. ما از کشورهای مختلفی مانند: افغانستان، ساحل عاج، غنا، عراق، هند، ایران

یوگسلاوی سابق، لبنان، کامرون، کشورهای قفقاز از روسیه ی کنونی، سوریه، ترکیه... می آیم. ما همه چیز خود را در وطن خود رها کردیم با امید زندگی کردن در امنیت و آزادی و حرمت انسانی. اما هرگز فکر نمی کردیم که در چنین اردوگاهی باید زندگی کنیم. هرروز برایمان بیشتر روشن می شود که اردوگاه پناهندگی با این هدف ساخته شده است که ما را تحقیر نموده و از پای در آورد. در اردوگاه با ما مانند حیوان رفتار می شود و انسانیت ما از ما گرفته میشود. برای ما تصمیم گیری می شود، از ما سرپرستی می شود و ما ملعبه ای بیش نیستیم. ما روز به روز بیمارتر می شویم و بعضی از ما از تعادل ذهنی خود را از دست می دهند. انسانیت ما خالصه شده است در خوردن و خوابیدن و در میان سیم خاردارهایی که توسط مامورین امنیتی نگهبانی می شود، تمام امیدها و آرزوهای ما می میرد. ما ماهیانه 40 یورو دریافت می کنیم. بعضی از ما حتی این مبلغ کم را هم دریافت نمی کنند. بعضی از ما این امتیاز را دارند که کار ساعتی یک یورو داشته باشند. آنها در داخل و خارج از اردوگاه کار نظافت را انجام می دهند. تعدادی از ما پس از بسته شدن اردوگاه الدنبرگ برای اسباب کشی به آنجا برده شدند و بعضی هم در گورستان بعنوان گورکن کار می کنند. از یکسو به ما اجازه ی کار داده نمی شود و از سوی دیگر ما باید نیروی کارمان را ارزان بفروشیم. مامی خواهیم کار کنیم. ما نیازی به صدقه نداریم. ما می خواهیم خودمان خرج خود و خانواده مان را در بیاوریم. جوانانی که در میان ما زندگی می کنند تنها آزادی می خواهند. ما می خواهیم آزادانه حرکت کنیم و مستقل و آزاد زندگی کنیم. ما نیازی به غذای سالن غذاخوری اردوگاه نداریم، جایی که برای یک تکه نان باید تحقیر شویم. اغلب ما گرسنه به بستر می رویم چون شام سالن غذاخوری کافی نیست.

در این اردوگاه ما یاد گرفته ایم که برای هر نوع بیماری و ناراحتی ما پناهندگان فقط یک دارو وجود دارد: «پاراستامول». خیلی از ما ناراحتی ها و دردهایی دارد که پیامد زندگی در اردوگاه پناهندگی است. وقتی ما نیاز به پزشک متخصص داریم، ابتدا پس از چندین بار تکرار تقاضا، در صورت پذیرفته شدن (یک حواله برای مراجعه به پزشک متخصص دریافت می کنیم. بعضی از خواهران و برادران مادر وطن خود ویا در حین فرار از کشورهای مبدأ خود به بیماریهای سختی دچار شده اند ویا باید موقعیت های دردناکی را تجربه می کردند. اردوگاه پناهندگی مکان مناسبی برای درمان چنین بیماری های روحی و جسمی نیست.

مابه دفعات مکرر در باره ی موقعیت خودمان به مسئول اردوگاه و کارمندان اردوگاه اطلاع رسانی کردیم. مسئول اردوگاه آقای «کنراد برام» از هر گونه مالمات و گفتگویی با ما سر باز می زند. بارها از او و کارمندان اردوگاه تقاضا نمودیم که مشکلات و درخواستهای ما را جدی بگیرند. هیچ اتفاقی نیفتاد. در نتیجه ما دست به اعتراض زدیم. نهایتاً آقای «برام» در اخبار محلی شبکه ی OS1-TV ادعا نمود که او کاملاً غافلگیر شده است و درخواستها و مشکلات ما را تا کنون نمی دانسته.

در تاریخ بیست و یکم سپتامبر 2011 تعدادی از ما که مدت زیادی است در اردوگاه زندگی می کنند امکان کار کردن را از دست دادند. ما تالش کردیم که آقای برام را برای صحبت در مورد کار کم در آمد خود بر سر میز مذاکره بکشانیم اما به جای اینکه او با ما صحبت کند پلیس آمد. ما درکمال آزادی اعتراضات خود را ادامه خواهیم داد و همه باهم درخواستهایمان را به کرسی خواهیم نشاند. این درخواستها عبارتند از:

نقل مکان پناهندگان از هایم پناهندگی به شهر های بزرگ استان نیدرزاکسن در خانه های شخصی که در واقع برای استان بسیار ارزانتر بوده و به مانیز امکان زندگی شخصی و مستقل خود را خواهد داد.

برداشتن قانون «سکونت اجباری در محدوده ی مشخص» تا بدینوسیله ما احساس زندانی بودن را نکنیم.

اجازه ی کار برای کسانی که می توانند و می خواهند کار کنند.

«پناهندگان اردوگاه پناهندگی هسپه، برامشه»

10 سال از اعتراض به اردوگاه

اقدام	عکس العمل	موفقیت؟
<p>۲۰۰۰ تا ۲۰۰۲ و ۲۰۰۴ تا ۲۰۰۵ Hesepe ۲۰۰۵ تا ۲۰۰۶ و ۲۰۰۴ تا ۲۰۰۵ Osnabruck</p> <p>از هم پاشیدن پس از دو هفته</p>	<p>تهدید علیه مهاجرین و انعکاس گسترده در رسانه های جمعی.</p> <p>اقدام علیه فعالان سیاسی در رسانه ها و گفتگو با مدیر کمپ.</p>	<p>عدم سازمان دهی مداوم برای مهاجرین و تظاهرات کنندگان.</p> <p>عدم عکس العمل مناسب از سوی بینندگان و رسانه ها.</p>
<p>یک گروه فعال اهل چین انتقال یافت.</p> <p>عدم تغییر در داخل کمپ</p>	<p>موافقت نخست وزیر با یک پناهگاه جدید اتوبوسی.</p> <p>عدم عکس العمل مناسب با وجود مقالاتی در رسانه های جمعی.</p>	<p>ارسال نامه سرگشاده به نخست وزیر.</p> <p>۳۸ نفر اهل چین در رسانه ها.</p> <p>۱۸۰ مهاجر در دفتر اصلی</p>
<p>ایجاد یک پناهگاه جدید اتوبوسی.</p>	<p>۲ مهاجر</p>	<p>تظاهرات و بستن در اصلی کمپ با تجمع در مقابل در اصلی کمپ.</p>

Zehn Jahre Protest gegen das Lager

Aktion	Reaktion	Erfolg?
Demonstrationen: Bramsche-Hespe: 2000, 2002, 2004 (mit Protestcamp), 2005, 2006 (mit Protestcamp), 2007, Osnabrück: 2004, 2005...	Drohungen gegen Flüchtlinge Viele Artikel in lokalen und nationalen Medien	Keine dauerhafte Organisation der Flüchtlinge und der UnterstützerInnen; Keine Reaktionen der MedienkonsumentInnen
Direkte Aktionen: a) Brandanschlag im Lager: 2005 b) Boykott der Kantine: 2006	2 Flüchtlinge verhaftet	Bald zusammengebrochen
Symbolische Aktionen: a) Tor-Bloackden durch Flüchtlinge 2004, 2006 (mit Dachbesetzung)	Anzeigen Gespräch mit Bramm	Aktive Gruppe aus Tschetschenien (38) bekommt Transfer
Offene Briefe: 2003: Kinder an Ministerpräsidenten 2004: 38 Tschetschenen an Medien 2006: 180 Flüchtlinge ans Innenmin. Niedersachsen	Ministerpräsident verspricht neue Bushalteshäuschen Medienartikel Keine Reaktion	Neues Bushalteshäuschen

Ten years of protest against the Lager

Action	Reaction	Success?
Demonstrations Bramsche-Hespe: 2000, 2002, 2004 (with Protestcamp), 2005, 2006 (with Protestcamp), 2007, Osnabrück: 2004, 2005...	Threats against Refugees A lot of articles and reports in local and nationwide media	No continuous organizing of the refugees and the supporters, No relevant reaction from the consumers of the massmedia
Direct Actions a) Arson Attac inside the Lager: 2005 b) Boycott against the cantine: 2006	Two refugees got arrested	Broke down after weeks
Symbolic Actions a) Blockades of the Campgate 2004, 2006 (with Squatting of the Lager-roof)	Display against Activists Conversation with Bamm	A very active group from Tschetschenien got transfer No changes in the Lager
Open letters 2003: children to prime minister 2004: 38 Tschetschenen to the media 2006: 180 Refugees tu the home office of lower saxony	Prime minister granted an new bus shop shelter. Some articles in the media, No reaction	A new bus stop shelter

Dix ans de protestations contre le Lager

Action	Réaction	Succès?
Manifestations: Bramsche-Hespe: 2000, 2002, 2004 (avec camp de protestation), 2005, 2006 (avec camp de protestation), 2007, Osnabrück: 2004, 2005...	Menaces contre les réfugiés Beaucoup d'articles dans les médias locaux et nationaux	Pas d'organisation permanente des réfugiés et partisans; Pas de réactions des consommateurs des médias
Actions directes: a) attaque d'incendie dans le Lager: 2005 b) boycottage de la cantine: 2006	2 réfugiés arrêtés	Pas à la longue durée
Actions symboliques: a) blocage des portes du Lager par des réfugiés 2004. 2006 (avec l'occupation du toit)	Plaintes Discussions avec M. Bramm	Le groupe actif de tchéchènes (38 personnes) est transféré en dehors du Lager
Lettres ouvertes: 2003: enfants au ministre-président 2004: 38 tchéchènes aux médias 2006: 180 réfugiés au ministère de l'intérieure	Le ministre-président promet un nouvel arrêt de bus devant le Lager Articles dans les médias Pas de réactions	Nouvel arrêt de bus

Kampa karşı protestoya on yıl

Etki	Tepki	Basari?
Gösteriler: Bramsche-Hespe: 2000, 2002, 2004 (Protestcamp ile), 2005, 2006 (Protestcamp ile), 2007, Osnabrück: 2004, 2005 ...	Mültecilere karşı Tehditler Yerel ve ulusal medyada bir sürü makale ve raporlar	Mülteci ve destekçiler devamlı organize etmedi Ana Medya'nın tüketiciler tarafından hiçbir ilgili tepki gösterilmedi
Doğru Eylemler: a) Lager içinde saldırım: 2005 b) cantine karşı boykot: 2006	İki mülteci tutuklandı	Haftalar sonra bozuldu
Sembolik Eylemler: a) Kapi ablukalar 2004, 2006 (Kamp çatısı çömelmesi)	Aktivistler karşı Gösteriler Bramm ile konuşma	Tschetschenien'den çok aktif bir grup transfer edildi Kampta hiçbir değişiklik olmadı
Açık mektup: 2003: çocuklar başbakana 2004: 38 Tschetschenen Medyaya 2006: 180 Mülteciler Aşağı Saksonya ev ofisine	Başbakan yeni bir otobüs dükkanı barınagi verdi. Medya bazı makaleler, Reaksiyon yok	Yeni bir otobüs mağaza barınagi

Unterstützungsangebote

Caritas

Angebot: Asyl- und Flüchtlingsberatung, Sprachkurse, Unterstützung bei Berufsfindung für Migranten zwischen 16 und 27 Jahren

Adresse: Große Rosenstraße 39 - 40
49080 Osnabrück

Telefon: 0541/34969811
0541/34969812
0541/34969813

Termin nach Vereinbarung

Sozialamt in der Landesaufnahmebehörde Bramsche-Hesepe

Angebot: Beratung
Dienstag 10:30 – 13:30

Exil e.V.

Angebot: Beratung und Begleitung, Spielgruppe für Kinder

Adresse: Lagerhalle Raum 210
Rolandsmauer 26
49074 Osnabrück

Telefon: 05 41 / 76 02 44 8

Offene Beratung:

Sohila Abtehi	Donnerstag	14:00 - 17:00 Uhr
Rosa Friesen	Mittwoch	10:00 - 12:00 Uhr
	Freitag	14:00 - 16:00 Uhr
Britt Bartel	Dienstag	14:00 - 16:00 Uhr
	Donnerstag	14:00 - 16:00 Uhr

Delegiertentreffen

Treffen alle 2 Wochen (in den ungeraden Wochen) am Donnerstag
in der Pizzeria in Hesepe um 19:00 Uhr.

Anwälte

Henning Bahr	Andreas Neuhoff
Adresse: Anwälte Haus Seminarstr. 13/14 49074 Osnabrück	Adresse: Schloßwall 6 49080 Osnabrück
Telefon: 0541/580 52728	Telefon: 0541/ 45 0 61

Destek hizmetleri

Caritas

Teklif: iltica ve mülteci danışmanlık, dil kursları, 16 ve 27 yas arasında olan göçmenler için kariyer seçimi destek

Adres: Grosse Rosenstrasse 39-40
49080 Osnabrück

Telefon: 0541/34969811
0541/34969812
0541/34969813

Randevu ile Gorusme

Sosyal güvenlik ofisi önündeki Landesaufnahmebehörde danışma Bramsche Hesepe
Salı saat 10:30-13:30

Sürgün e.V.

Teklif: danışmanlık ve destek, çocuklar için oyun grupları

Adres: Room 210 depo
Rolandsmauer 26
49074 Osnabrück

Telefon: 05 41/76 02 44 8

Açık danışma:

Sohila Abtehi	Perşembe	14:00-17:00 saat
Rosa Friesen	Çarşamba	10:00-12:00 saat
	Cuma	14:00-16:00 saat
Britt Bartel	Salı	14:00-16:00 saat
	Perşembe	14:00-16:00 saat

Delegeler Toplantısı

2 haftada bir (tek hafta içinde) gorsume Hesepe'de pizzacıda Perşembe günü saat 19:00.

Avukatlar

Henning Bahr	Andreas Neuhoff
Adres: Anwalte Haus	Adres : Schlosswall 6
Seminarstr. 13/14	49080 Osnabrück
49074 Osnabrück	
Telefon: 0541/580 52 728	Telefon: 0541/45 0 61

مشاوره برای مهاجرین و پناه جویان در آلمان به همراه کلاسهای آموزش

ارائه کمک از سوی کارتایاس (Cartias) : مشاوره برای مهاجرین و پناه جویان در آلمان به همراه کلاسهای آموزش زبان و سایر امور پشتیبانی. مخصوص مهاجرین جوان بین 16 تا 27 سال.
آدرس: Gross Rosenstasse 39-40 -49080 Osnabrück
تلفن: 0541/34969811-0541-34969812 -0541/34969813
مشاوره سیار مقابل دفتر سوسیال در Bramsche-Hespe ساعت 10:30 الی 1:30 فقط سه شنبه ها.

ارائه کمک از سوی (Exil e.V) : مشاوره، مراقبت و بازی گروهی برای بچه ها.
تلفن: 7602448-0541
مشاوران: سهیلا ابطی، پنج شنبه ها از ساعت 14:00 الی 17:00 .
Rosa Friesen: چهارشنبه ها ساعت 10-12 و جمعه ها ساعت 14-16.
Britt Bartell: سه شنبه ها ساعت 14-16 و پنج شنبه ها ساعت 14-16 .

جلسه نمایندگان: هر 2 هفته یک بار (نه به صورت مداوم) پنج شنبه ها ساعت 7 بعد از ظهر در محل پیتزا فروشی در Hesepe برگزار می باشد.

وکیل جهت مشاوره:
Henning Bahr
تلفن: 054158052728
آدرس: Anwalte Haus Seminarstr. 13/14-49074 Osnabrück
وکیل (Andreas Neuhoff)
تلفن: 45061-0541
آدرس: Schlosswall 6 – 49080 Osnabrück

Offres de support

Caritas

Offres: Consultations pour réfugiés et demandeurs d'asile; soutien à l'orientation professionnelle pour jeunes immigrés entre 16 et 27 ans

Adresse: Große Rosenstraße 39-40
49080 Osnabrück

Téléphone: 0541/34969811
0541/34969812
0541/34969813

Uniquement sur rendez-vous!

Consultation mobile avant le **bureau d'aide social** à Bramsche-Hesepe

Mardi 10:30 – 13:30 h

Exil e.V.

Offres: Consultations et accompagnement; groupe de jeux et activités pour enfants

Adresse: Lagerhalle Raum 210
Rolandsmauer 26
49074 Osnabrück

Téléphone: 05 41 / 76 02 44 8

Consultation ouverte (sans rendez-vous):

Sohila Abtehi	Jeudi	14:00 - 17:00 h
Rosa Friesen	Mercredi	10:00 - 12:00 h
	Vendredi	14:00 - 16:00 h
Britt Bartel	Mardi	14:00 - 16:00 h
	Jeudi	14:00 - 16:00 h

Rencontre des représentants

Réunions chaque deuxième jeudi (chaque impaire semaine) du mois à 19 heures dans la pizzeria à Hesepe.

Toutes les personnes qui sont intéressés aux protestes sont bienvenus!

Avocats

Henning Bahr

Adresse: Anwälte Haus
Seminarstr. 13/14
49074 Osnabrück

Téléphone: 0541/580 52728

Andreas Neuhoff

Adresse: Schloßwall 6
49080 Osnabrück

Téléphone: 0541/ 45 0 61

Supporting Offers

Caritas

Offers: Consultations for refugees and asylum seekers, German courses,
support for professional orientation for young immigrants

(between 16 and 27 years)

Address: Große Rosenstraße 39-40

49080 Osnabrück

Phone: 0541/34969811

0541/34969812

0541/34969813

Only on appointment!

Mobile consultation in front of the **social assistance office** in Bramsche-Hesepe

Tuesday 10:30 – 13:30

Exil e.V.

Offers: Consultations and caring, playing group for children

Address: Lagerhalle Room 210

Rolandsmauer 26

49074 Osnabrück

Phone: 05 41 / 76 02 44 8

Open consultations:

Sohila Abtehi Thursday 14:00 - 17:00

Rosa Friesen Wednesday 10:00 - 12:00

Friday 14:00 - 16:00

Britt Bartel Tuesday 14:00 - 16:00

Thursday 14:00 - 16:00

Meeting of the representatives

Every two weeks (in the uneven weeks) on Thursday at 7 p.m. in the Pizzeria
in Hesepe. Everyone who is interested in protest is Welcome!

Lawyers

Henning Bahr

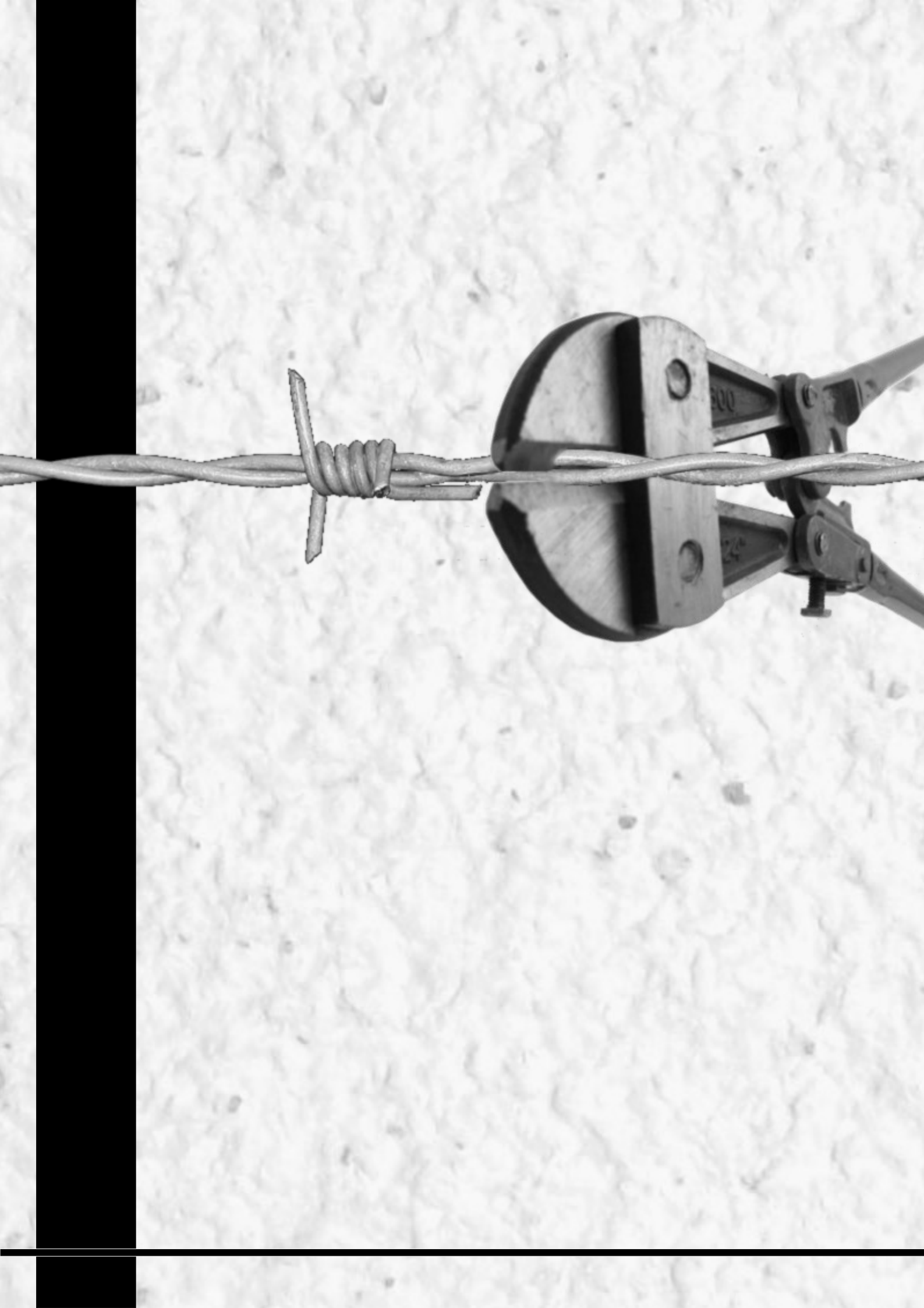
Andreas Neuhoff

Address: Anwälte Haus
Seminarstr. 13/14
49074 Osnabrück

Address: Schloßwall 6
49080 Osnabrück

Phone: 0541/580 52728

Phone: 0541/ 45 0 61

Delegeler Toplantısı: 2 haftada bir (tek hafta içinde) gorsume Hesepe'de pizzacıda Perşembe günü saat 19:00.

جلسه نمایندگان: هر 2 هفته یک بار (نه به صورت مداوم) پنجشنبه ها ساعت 7 بعد از ظهر در محل پیتزا فروشی در Hesepe برقرار می باشد.

Réunions des habitants: chaque deuxième jeudi (chaque impaire semaine) du mois à 19 heures dans la pizzeria à Hesepe.

Meeting of the residents of the LAB Bramsche-Hesepe:

Every two weeks (in the uneven weeks) on Thursday at 7 p.m. in the Pizzeria in Hesepe.

Treffen der BewohnerInnen des Lagers

Bramsche-Hesepe: Alle zwei Wochen (in den ungeraden Wochen) am Donnerstag um 19 Uhr in der Pizzeria in Hesepe.

